

Ο ΑΝΑΡΧΙΚΟΣ

ΔΕΛΤΙΟ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗΣ

ΩΣ ΕΔΩ !

(ΚΑΙ ΑΕΙ ΣΤΟΝ ΔΙΑΟΛΟ, ΗΠΑΝΘΡΩΠΟΙ !)

ΑΘΗΝΑ, 21 ΜΑΡΤΗ 2003 - τεύχος 228

Λίγα λόγια για την προϊστορία

Από το τέλος του Β' Παγκοσμίου Πολέμου, οι ΗΠΑ κληρονομούν από την Βρετανική Αυτοκρατορία, που καταρρέει, την περιοχή της Μέσης Ανατολής, δηλαδή την περιοχή που, σε γενικές γραμμές, ορίζεται ανατολικά από την Μεσόγειο, νοτιοανατολικά και νότια από την Διώρυγα του Σουέζ, την Ερυθρά και την Αραβική Θάλασσα, δυτικά από τον Περσικό Κόλπο, βορειοδυτικά από τις χώρες της Νοτιοανατολικής Ασίας, βόρεια από την Κασπία, τον Καύκασο και τον Εύξεινο Πόντο, και, τέλος, βορειοανατολικά από τα βουνά του Κουρδιστάν.

Κληρονομούν την περιοχή αυτή, με τα πλούτη, με τους πληθυσμούς και με τα προβλήματά της. Τα πλούτη, εστιάζονται, βέβαια, στα κοιτάσματα του πετρελαίου. Ο πληθυσμός είναι κυρίως μουσουλμανικός και αραβικός. Τα προβλήματα επικεντρώνονται στην Παλαιστίνη (όπου από το 1948 έχει ιδρυθεί το κράτος του Ισραήλ, ένα "ξένο σώμα" μέσα στην καρδιά του ισλαμικού κόσμου), στην περιοχή των συνόρων Τουρκίας, Συρίας, Ιράκ και Ιράν (όπου η σιϊτική και μη-αραβική εθνότητα των Κούρδων αγωνίζεται για την επιβίωσή της) και σε κάποιες μικρότερες (όχι, όμως, πολύ μικρότερης σημασίας) προστριβές, με αφορμή το πετρέλαιο και το νερό.

Μια τέτοια "μικρότερη" προστριβή ήταν και η διαμάχη που οδήγησε στον πόλεμο του Ιράκ με το Κουβέιτ, το καλοκαίρι του 1990. Το Κουβέιτ, αντλούσε πετρέλαιο από κοιτάσματα που βρίσκονταν στο υπέδαφος του Ιράκ. Αυτό γινόταν, βέβαια, επί χρόνια. Ο πόλεμος, όμως, μεταξύ Ιράκ και Ιράν δεν επέτρεπε στην Βαγδάτη να πάρει δραστικά μέτρα για να σταματήσει την κλοπή. Αντίθετα, ο πόλεμος εκείνος αποθράσυνε τους Κουβεϊτιανούς, οι οποίοι, με την υποστήριξη των ΗΠΑ και της Βρετανίας, αύξησαν τις κλοπές και, συνακόλουθα, την παραγωγή με αποτέλεσμα την πτώση των τιμών στην διεθνή αγορά. Ο πόλεμος Ιράκ - Ιράν τέλειωσε το 1988. Οι ΗΠΑ είχαν καταφέρει να οδηγήσουν τις δυο χώρες στα πρόθυρα της κατάρρευσης. Ο σκοπός τους ήταν προφανής : Να αναδείξουν ως μοναδικό χωροφύλακα, στην Μέση Ανατολή, το Ισραήλ, στο οποίο έχουν μεγαλύτερη εμπιστοσύνη, αφού η επιβίωση του εξαρτάται αποκλειστικά από την βοήθειά τους. Το Κουβέιτ, λοιπόν, απέβαλε και τα τελευταία προσχήματα.

Κάποιες χώρες, ωστόσο, δεν ήταν διατεθειμένες να παραχωρήσουν στις ΗΠΑ το μονοπώλιο των πετρελαίων. Η Γερμανία, αντιμετωπίζοντας τεράστια προβλήματα, λόγω της επανένωσής της, χρειαζόταν απεγνωσμένα καύσιμα για να κινήσει την βιομηχανία της και να καταπολεμήσει την ανεργία. Η Γαλλία βρισκόταν κι αυτή στην ίδια περίπου κατάσταση. Η βοήθειά τους στην ανασυγκρότηση της ιρακινής, αλλά και της ιρανικής οικονομίας, με αντάλλαγμα σε πετρέλαιο, ήταν αναμενόμενη, όπως αναμενόμενες ήταν και οι διπλωματικές προσπάθειες για την συμφιλίωση του Ιράν και του Ιράκ. Η βοήθεια ήταν τόση, ώστε οι δυο χώρες ανέκαμψαν πολύ γρήγορα.

Τον Αύγουστο του 1990, τα ιρακινά στρατεύματα έμπαιναν στο Κουβέϊτ, χωρίς να συναντήσουν αντίσταση. Αντίθετα, ο λαός τους δέχθηκε αρκετά φιλικά, βλέποντας στην "εισβολή" την ευκαιρία να απαλλαγεί απ' το τυραννικό μοναρχικό καθεστώς του εμίρη.

Ο "πρώτος" πόλεμος κατά του Ιράκ - Αρχή του Τρίτου Παγκοσμίου Πολέμου

Οι ΗΠΑ, όπως ήταν αναμενόμενο, αντέδρασαν. Έφεραν το θέμα στον Οργανισμό Ηνωμένων Εθνών, ζητώντας την "καταδίκη του καθεστώτος του Σαντάμ". Φυσικά, κανείς δεν αντιτάχθηκε. Το Συμβούλιο Ασφαλείας καταδίκασε την "απρόκλητη επίθεση του Ιράκ κατά του Κουβέϊτ", έδωσε την άδεια στην ένοπλη επέμβαση των ΗΠΑ και των συμμάχων τους (δηλαδή των ΝΑΤΟϊκών) και επέβαλε στο Ιράκ το διαβόητο "εμπάργκο", που δεν αφορούσε μόνο τα όπλα, αλλά - κυρίως - τά τρόφιμα και τα φάρμακα. Στις αρχές του 1991 οι χώρες του ΝΑΤΟ καθώς και μια σειρά άλλων κρατών - μεταξύ των οποίων, υπογραμμίζουμε τον ρόλο αραβικών χωρών, όπως η Σαουδική Αραβία, η Ιορδανία, το Μπαχρέϊν, η Αίγυπτος... - υπό την ηγεσία των ΗΠΑ εξαπέλυαν σφοδρούς βομβαρδισμούς κατά των πόλεων του Ιράκ, με αποτέλεσμα τον θάνατο και τον τραυματισμό χιλιάδων αμάχων.
Ο κόσμος όλος κρατούσε την αναπνοή του, περιμένοντας το τέλος των αεροπορικών και πυραυλικών επιδρομών και την έναρξη των χερσαίων επιχειρήσεων, οι οποίες, ωστόσο, δεν έμελλε να αρχίσουν, παρά 12 χρόνια αργότερα, τον Μάρτη του 2003. Οι κυβερνήσεις των αραβικών χωρών, που συμμετείχαν στις επιχειρήσεις, κυρίως με την παροχή διευκολύνσεων στα στρατεύματα των ΗΠΑ, του ΝΑΤΟ και της Αυστραλίας - Νέας Ζηλανδίας, πιεζόμενες από τους πληθυσμούς τους, αρνήθηκαν να προχωρήσουν στο ιρακινό έδαφος. Χαρακτηριστική είναι η άρνηση των Κουβεϊτιανών στρατευμάτων να περάσουν τα σύνορα και να επιτεθούν στους "εχθρούς" τους. Το ίδιο αρνήθηκαν να πράξουν και κάποιες ευρωπαϊκές χώρες (Γερμανία και Γαλλία), για διαφορετικούς λόγους. Οι χώρες αυτές, όπως είπαμε, χρειάζονται πετρέλαιο. Η καταστροφή των πετρελαϊκών κοιτασμάτων και των εγκαταστάσεων άντλησης και διύλισης (στις οποίες, μάλιστα, είχαν επενδύσει αρκετά χρήματα) ήταν διαμετρικά αντίθετη με τα ζωτικά τους συμφέροντα. Έτσι, η ερμηνεία που δόθηκε στα σχετικά ψηφίσματα του ΟΗΕ ήταν πως "εξουσιοδοτούσαν την χρήση βίας για την εκδίωξη των Ιρακινών από το Κουβέϊτ, όχι όμως και για την εισβολή στο Ιράκ, για την ανατροπή του νομίμου του καθεστώτος και την στρατιωτική κατοχή του", όπως ζητούσαν οι ΗΠΑ.

Ο παράγων του Κουρδιστάν και οι ιδιαιτερότητες της Τουρκίας

Η εθνότητα των Κούρδων διακρίνεται απ' τις υπόλοιπες εθνότητες της Μέσης Ανατολής. Διαφέρει από τους Άραβες και τους Τούρκους, ως προς την γλώσσα (που κατατάσσεται στην ιαπετική/ινδοευρωπαϊκή ομογλωσσία). Διαφέρει και ως προς την θρησκεία, αφού οι περισσότεροι Κούρδοι είναι Σιίτες και όχι Σουνίτες Μουσουλμάνοι. Διωκόμενοι, λόγω αυτών των διαφορών, καταφεύγουν, τους προηγούμενους αιώνες, στην ορεινή περιοχή, όπου συναντώνται τα σύνορα του Ιράκ, της Συρίας, της Τουρκίας και του Ιράν. Το μεγαλύτερο ποσοστό του πληθυσμού τους ζει εντός της τουρκικής επικρατείας. Λιγότερο πολυάριθμοι είναι οι Κούρδοι που ζουν στο Ιράκ, ενώ οι Κούρδοι της Συρίας και του Ιράν είναι ακόμη λιγότεροι.
Η ορεινή φύση της χώρας τους τους κάνει σκληροτράχηλους πολεμιστές, που, πότε μάχονται για να κερδίσουν την ανεξαρτησία τους και πότε πουλούν τις μαχητικές τους ικανότητες στις εκάστοτε πλειοδοτούσες κυβερνήσεις (της περιοχής ή και εκτός αυτής). Η χρησιμοποίηση των Κούρδων από την Οθωμανική Αυτοκρατορία και από την κεμαλική Τουρκία, στην πρώιμη εποχή της, εναντίον των Αρμενίων και των Ελλήνων του Πόντου, είναι ένα χαρακτηριστικό ιστορικό γεγονός.
Σύντομα, ωστόσο, η πολυεθνική Οθωμανική Αυτοκρατορία διαλύεται και τα νέα εθνικά κράτη, που δημιουργούνται από τους Αγγλο-Γάλλους νικητές του Πρώτου Παγκοσμίου Πολέμου, δεν μπορούν να ανεχθούν στους κόλπους τους μειονότητες. Οι Κούρδοι της

Τουρκίας και, σε μικρότερο βαθμό, οι Κούρδοι του Ιράκ μπαίνουν στο στόχαστρο των νέων καθεστώτων.
Στο μέτρο που τα καθεστώτα αυτά είναι φιλοδυτικά, τα εθνικοαπελευθερωτικά κινήματα των Κούρδων υιοθετούν φιλοσοβιετικές θέσεις και φιλομαρξιστικές ιδεολογίες.
Η άνοδος του σοσιαλιστικού Μπάαθ στην εξουσία της Βαγδάτης, στρέφει αυτόματα τα αυτονομίζοντα, σοσιαλιστικά κόμματα των Κούρδων του Ιράκ προς τις ΗΠΑ, ήδη από την δεκαετία του 1970 (βλ. τεύχος 226). Ακριβώς το αντίθετο συμβαίνει στην Τουρκία, όπου οι, κυρίαρχοι του πολιτικού παιχνιδιού, στρατιωτικοί χρησιμοποιούνται από τις ΗΠΑ ως ασπίδα κατά μιας ενδεχόμενης προέλασης των Σοβιετικών προς τα νότια.
Η ολοφάνερη υποστήριξη των ΗΠΑ προς τις ομάδες του Μπαρζανί (μολονότι η CIA είχε ξεπουλήσει τον πατέρα του) και του Ταλαμπανί, σε συνδυασμό με την εχθρότητα των ΗΠΑ προς το Εργατικό Κόμμα του Κουρδιστάν (που έφτασε να χαρακτηρισθεί από το State Department ως "διεθνής τρομοκρατική οργάνωση") είναι αποκαλυπτικότατη.
Οι ΗΠΑ, βέβαια, όπως και κάθε "υπερδύναμη", αδιαφορεί για τους Κούρδους και για τα ανεξαρτησιακά τους οράματα. Για την Washington, το κουρδικό πρόβλημα δεν αποτελεί παρά ένα εργαλείο άσκησης πίεσης πότε προς την τουρκική, πότε προς την ιρακινή και, ενίοτε, προς την συριακή και την ιρανική πλευρά (στην τελευταία περίπτωση, σπάνια, αφού οι Ιρανοί, ως Σιίτες, αλλά και λόγω γλώσσας, δεν αντιμετωπίζουν τους Κούρδους ως διαφορετική μειονότητα).

Η διάλυση της Σοβιετικής Ένωσης και η Μέση Ανατολή

Αν κάνει κανείς τον κόπο να ξεφυλλίσει τις εφημερίδες των ΗΠΑ ή τις ελληνικές της δεκαετίας 1970 - 1980, θα διαπιστώσει πως το φιλοσοβιετικό ιρακινό καθεστώς αποτελούσε από τότε εχθρική περιοχή για την Washington (ιδιαίτερα αποκαλυπτικά είναι τα άρθρα που δημοσίευε, επί χούντας, ο Ελεύθερος Κόσμος - και ο μεταχουντικός Ελληνικός Κόσμος - του Σάββα Κωνσταντόπουλου, που δεν έχανε ευκαιρία να μιλήσει για την "καταπίεση των Κούρδων από το σοσιαλιστικό Μπάαθ", ενώ, βέβαια, ποτέ δεν έκανε λόγο για την μεταχείριση των Κούρδων από την σύμμαχη Τουρκία. Ακόμη, χαρακτηριστικές είναι οι στατιστικές που δημοσίευε, εκείνα τα χρόνια, η Oil and Gas Journal των ΗΠΑ, όπου φαινόταν πως το Ιράκ δεν προμήθευε στις ΗΠΑ παρά ένα ποσοστό 3-4 % του πετρελαίου που αγόραζαν από την Μέση Ανατολή).
Οι ΗΠΑ ποτέ δεν "συμπάθησαν" το Ιράκ και, ποτέ δεν το ενίσχυσαν οικονομικά ή καθ' οιονδήποτε άλλον τρόπο. Απλώς, το "ανέχθηκαν", κατά τον πόλεμό του με το Ιράν, το οποίο είχε μπει κι αυτό στην "μαύρη λίστα", όταν έδιωξε τον Σάχη.
Η διάλυση της ΕΣΣΔ, το 1989, και η λήξη του Ιρανο-Ιρακινού πολέμου, το 1988 ήταν οι δυο χρονικές στιγμές, που καθόρισαν την μοίρα του Ιράκ και του λαού του. Το 1988, έγινε ΑΧΡΗΣΤΟ. Το 1989, έμεινε ΑΠΡΟΣΤΑΤΕΥΤΟ.
Η διάλυση της ΕΣΣΔ και οι αδυναμίες της μετασοβιετικής Ρωσσίας, παράλληλα, εκμηδένισαν τους όποιους φόβους είχε, μέχρι το 1989, το σιωνιστικό καθεστώς του Ισραήλ. Έχοντας ήδη βομβαρδίσει (με την σαφή υποκίνηση των ΗΠΑ, που δεν ήθελαν να "φανούν") τον πρώτο πειραματικό πυρηνικό αντιδραστήρα του Ιράκ, μπορούσαν ανενόχλητοι να προχωρήσουν στην αρπαγή της γης των Παλαιστινίων και στην σε βάρος τους γενοκτονία.

Η προετοιμασία του "δευτέρου" πολέμου κατά του Ιράκ και τα πυρηνικά όπλα των ΗΠΑ και του Ισραήλ

Όπως είχε αποκαλύψει, πολύ πριν τον "πρώτο" πόλεμο κατά του Ιράκ, ο Μορντεχάϊ Βανούνου (που βρίσκεται ακόμη στην φυλακή), το Ισραήλ διέθετε πυρηνικά όπλα. Τα πρώτα, του τα είχαν προμηθεύσει οι ΗΠΑ, τουλάχιστον, από το 1967. Στα επόμενα χρόνια, με την οικονομική βοήθεια και την επιστημονικοτεχνική υποστήριξη των ΗΠΑ, το Ισραήλ δημιούργησε το δικό του πρόγραμμα παραγωγής πυρηνικών και άλλων όπλων μαζικής καταστροφής, στην έρημο του Νεγκέβ. Παρ' όλα αυτά, το Ισραήλ δεν φανερώνει

τα όπλα του, ενώ η - ελεγχόμενη από τις ΗΠΑ, μέσω του ΟΗΕ - Διεθνής Επιτροπή Ατομικής Ενεργείας δεν έστειλε ποτέ κάποιον επιθεωρητή να ελέγξει, όπως άλλωστε, ΜΕΧΡΙ ΣΗΜΕΡΑ, ΔΕΝ ΕΧΕΙ ΜΠΕΙ ΣΤΟΝ ΚΟΠΟ ΝΑ ΕΡΕΥΝΗΣΕΙ ΤΟ ΘΕΜΑ ΤΩΝ ΒΛΗΜΑΤΩΝ "ΑΠΕΜΠΛΟΥΤΙΣΜΕΝΟΥ" ΟΥΡΑΝΙΟΥ, ΠΟΥ ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΗΘΗΚΑΝ ΤΟΣΟ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΤΟΥ ΙΡΑΚ, ΟΣΟ ΚΑΙ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΤΗΣ ΓΙΟΥΓΚΟΣΛΑΒΙΑΣ.
Η ανάπτυξη, ωστόσο, όπλων μαζικής καταστροφής από τις ΗΠΑ και το Ισραήλ είναι ΚΟΙΝΟ ΜΥΣΤΙΚΟ, εδώ κι αρκετές δεκαετίες. Όσο υπήρχε η Σοβιετική Ένωση κι όσο η Αίγυπτος και η Λιβύη δεν είχαν χάσει την αίγλη τους, η διατήρηση και η ανάπτυξη αυτών των όπλων μπορούσε, ίσως, να δικαιολογηθεί. Το 1991, ωστόσο, τίποτε δεν μπορούσε χρησιμεύσει ως δικαιολογία.
Έτσι, η CIA, η Μοσάντ και οι προπαγανδιστικοί μηχανισμοί των ΗΠΑ και του Ισραήλ, επεστράτευσαν την "σκοτεινή" υπόθεση του Χαλέπισε, του κουρδικού χωριού, οι κάτοικοι του οποίου εξοντώθηκαν με χημικά αέρια, κατά την διάρκεια του Ιρανο-Ιρακινού πολέμου. Το Ιράκ δεν παραδέχθηκε ποτέ την ενοχή του, ενώ από καμμιά πλευρά δεν προσκομίστηκαν ποτέ πειστικές αποδείξεις. (Στην διάρκεια εκείνου του πολέμου, οι ένοπλες δυνάμεις και των δυο χωρών είχαν κάνει περιορισμένη χρήση αερίων εναντίον των ενόπλων δυνάμεων των αντιπάλων, όχι όμως και εναντίον αμάχων). Αντίθετα, από κάποιες πλευρές έχει ακουστεί πως "οι δράστες δεν ήταν Ιρακινοί ή Ιρανοί, αλλά πράκτορες κάποιας τρίτης χώρας"... Η εξίσωση, ωστόσο, ήταν απλή : "Αφού τα θύματα ήταν Σιίτες, οι δράστες δεν θα ήταν Σιίτες. Άρα, οι δράστες ήταν Ιρακινοί. Αφού, λοιπόν, οι Ιρακινοί χρησιμοποίησαν πολεμικά αέρια, σίγουρα έχουν αποθέματα τέτοιων αερίων. Αφού έχουν τέτοια αέρια, σίγουρα έχουν κι άλλα χημικά όπλα. Αφού έχουν χημικά, έχουν σίγουρα και όπλα βιολογικά και, φυσικά, έχουν στο πρόγραμμα και την απόκτηση πυρηνικών όπλων. Κι αφού, το Ιράκ εχθρεύεται τις ΗΠΑ και το Ισραήλ, είναι φως-φανάρι πως, με την πρώτη ευκαιρία, θα τα χρησιμοποιήσει εναντίον τους. Έτσι, οι ΗΠΑ και το Ισραήλ, πρέπει να έχουν τέτοιου είδους όπλα, πρέπει να αφοπλίσουν το Ιράκ κι, αν χρειαστεί, θα πρέπει να χρησιμοποιήσουν τα όπλα τους πριν τον Σαντάμ, για να μπορέσουν να επιβιώσουν"...
Το 1991, οι ΗΠΑ κατάφεραν να διώξουν τα στρατεύματα του Ιράκ απ' το Κουβέϊτ. Δεν κατάφεραν, ωστόσο, να ανατρέψουν το καθεστώς του και να εγκαταστήσουν κάποιο άλλο που θα υπηρετούσε δουλικά τα συμφέροντά τους.
Έπρεπε να βρουν κάποιο πρόσχημα, για να ολοκληρώσουν το σχέδιό τους.
Τα "όπλα μαζικής καταστροφής του Σαντάμ" κλήθηκαν, λοιπόν, και πάλι στην ημερήσια διάταξη, το 1998, από την κυβέρνηση Clinton.

Ο "δεύτερος" πόλεμος κατά του Ιράκ
Ο "δεύτερος" πόλεμος, είχε κι αυτός άδοξο τέλος, όπως και ο "πρώτος". Τα πράγματα για τον Clinton ήταν πιο δύσκολα απ' ό,τι για τον πατέρα Bush. Στα επτά χρόνια που είχαν μεσολαβήσει, η Ρωσσική Ομοσπονδία, με την βοήθεια της Ευρωπαϊκής Ένωσης, είχε καταφέρει να σταματήσει την ελεύθερη πτώση της οικονομίας της. Η Ευρωπαϊκή Ένωση, ωστόσο, αν και ενισχυμένη πολιτικά, αντιμετώπιζε σοβαρά οικονομικά προβλήματα, που σε μεγάλο βαθμό οφείλονταν και στην χρηματοδότηση των χωρών του πρώην ανατολικού μπλοκ, η οποία δεν είχε - και δεν έχουν - ακόμη αρχίσει να αποδίδει. Οι ενεργειακές ανάγκες των Ευρωπαίων - προκειμένου να αυξήσουν την παραγωγή και να μειώσουν το κόστος της και την ανεργία - αυξάνονταν ραγδαία.
Εκτός αυτού, η Ευρωπαϊκή Ένωση είχε πληρώσει πανάκριβα την συμμετοχή της στον διαμελισμό της Γιουγκοσλαβίας και η συντήρηση των κατοχικών της δυνάμεων στην Βοσνία - Ερζεγοβίνη δεν ήταν μόνο αντι-οικονομική, αλλά είχε, επί πλέον, κάνει τους Δυτικοευρωπαίους να μην έχουν όρεξη για νέες πολεμικές περιπέτειες.
Από τους αρχικούς Ευρωπαίους συμμάχους των ΗΠΑ, δεν απομέναν παρά οι Βρεταννοί. Για τους Άραβες, η ισχνή "νομιμότητα" της "ιρακινής εισβολής στο Κουβέϊτ" είχε

εκπνεύσει. Η Ιντιφάντα και η πολύνεκρη προσπάθεια καταστολής της από τους σιωνιστές, με τις ευλογίες του Clinton, διέψευδαν τις δήθεν φιλειρηνικές του προσπάθειες κι έκαναν πολύ πιο αγαπητό το καθεστώς του Σαντάμ Χουσεΐν που κρατούσε μια σταθερή φιλοπαλαιστινιακή και αντισιωνιστική-αντιαμερικανική στάση.
Οι μόνες κυβερνήσεις, που εξακολουθούσαν να παρέχουν διευκολύνσεις στις δυνάμεις των ΗΠΑ, ήταν η σαουδαραβική και η κουβεϊτιανή.
Ο "δεύτερος" πόλεμος "τέλειωσε" εσπευσμένα, λόγω της επικειμένης επίθεσης των ΗΠΑ και του ΝΑΤΟ κατά της Γιουγκοσλαβίας, αφού, βέβαια, οι ΗΠΑ και η Βρεταννία δημιούργησαν τις προϋποθέσεις για την συνέχιση των επιχειρήσεων "επιτήρησης των ζωνών απαγόρευσης πτήσεων", δηλαδή για την συνέχιση των βομβαρδισμών του Ιράκ από τις βάσεις του Κουβέϊτ, της Σαουδικής Αραβίας και της Τουρκίας.

Ο πόλεμος κατά της Γιουγκοσλαβίας και το Ιράκ

Η Γιουγκοσλαβία, ως "προκεχωρημένο φυλάκιο" της Ρωσσίας προς τον νότο, δεν ήταν δυνατόν να αφήσει τις ΗΠΑ αδιάφορες.
Η περιοχή των Βαλκανίων, ωστόσο, αποτελεί και την μοναδική δίοδο των Γερμανών και των Γάλλων προς τα πετρέλαια. Δεν ήταν, λοιπόν, δυνατόν να τα αφήσουν στα χέρια των ΗΠΑ. Παρά τις αντίθετες διαθέσεις των λαών τους, οι δυο χώρες (αλλά και οι υπόλοιπες της Δυτικής Ευρώπης, καθώς και κάποιες της Ανατολικής) έπρεπε να κάνουν τα αδύνατα δυνατά, για να κρατήσουν ανοιχτή την δίοδο.
Για να μεταστρέψουν την κοινή γνώμη των λαών τους, αποδύθηκαν σε μιαν από τις μεγαλύτερες επιχειρήσεις ψυχολογικού πολέμου της ιστορίας. Επίκεντρο αυτού του πολέμου, επελέγη η αλβανική μειονότητα του Κοσσυφοπεδίου. Η προπαγάνδα πολλαπλασίασε επί χίλια τον αριθμό των Αλβανών που είχαν "δολοφονηθεί" από Σέρβους, ενώ μηδένισε τον αριθμό των νεκρών της σερβικής πλευράς. Παράλληλα, τονίσθηκε κατά κόρον η θρησκευτική διαφορά των δυο εθνικών ομάδων, ενώ το μικροσκοπικό μέγεθος του αλβανικού κράτους και το υπομηδενικό βιωτικό επίπεδο του λαού του χρησιμοποιήθηκαν έντεχνα για να κεντρίσουν τα συναισθήματα της κοινής γνώμης των δυτικοευρωπαϊκών χωρών, αλλά και όλου του κόσμου. Ως "εχθρός" ορίσθηκε ο Σλόμπονταν Μιλόσεβιτς, ένας μετριοπαθής σοσιαλδημοκράτης που, μέσα σε ενάμισυ χρόνο, αναγορεύθηκε "αιμοσταγής γενοκτόνος" και "δικτάτορας". Οι, στρατολογημένοι από την CIA, "ουτσεκάδες" σύντομα προβιβάστηκαν σε "αγωνιστές της ελευθερίας"... Η συνέχεια και η κατάληξη αυτής της ιστορίας είναι γνωστή και δεν θα την επαναλάβουμε.
Ιδιαίτερη σημασία, πάντως, για το Ιράκ, είχε το στοιχείο της "θρησκευτικής διαφοράς". Οι "καταπιεζόμενοι από τους Ορθόδοξους Χριστιανούς Σέρβους, Αλβανοί Μουσουλμάνοι" κέρδισαν πολύ γρήγορα την συμπάθεια και την ενεργό συμπαράσταση των Αράβων και των Τούρκων Μουσουλμάνων, με την βοήθεια, βέβαια, και της προπαγάνδας των κυβερνήσεων των χωρών τους. Αν πιστέψουμε την προπαγάνδα των ΗΠΑ - την μετά τις 11/9/2001 - την "πάτησαν" ακόμη και μέλη της Αλ Κάϊντα, που - παρά την δεδομένη αντιαμερικάνικη δράση τους - "έσπευσαν να πολεμήσουν κατά των Σέρβων, στο πλευρό του UCK, του ΝΑΤΟ και των ΗΠΑ" !!! (Άραγε, πόσοι έχουν συνειδητοποιήσει πως η επίθεση της Αλ Κάϊντα, κατά των πρεσβειών των ΗΠΑ στην Κένυα και στην Τανζανία, ΕΓΙΝΕ ΣΤΙΣ 7 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΤΟΥ 1998, ενώ η επίθεση κατά της Γιουγκοσλαβίας ΑΡΧΙΣΕ ΣΤΙΣ 24 ΜΑΡΤΗ ΤΟΥ 1999 ;). Τα προπαγανδιστικά τεχνάσματα των ΗΠΑ κατάφεραν να δημιουργήσουν κάποιαν, έστω και περιορισμένη, σύγχυση στον Ισλαμικό κόσμο και κάποιοι πίστεψαν σε μια "φιλοϊσλαμική στροφή" της εξωτερικής πολιτικής της Washington. Οι φιλοαμερικανικές κυβερνήσεις αραβικών χωρών δεν δίστασαν να στείλουν στρατιωτικές και αστυνομικές δυνάμεις στο Κοσσυφοπέδιο, για να στηρίξουν την αμερικανο-ευρωπαϊκή κατοχή του...
Ευτυχώς, για την τιμή του Ισλάμ, τον Clinton, τον διαδέχθηκε ο George W. Bush ο

νεώτερος...

Η 11 Σεπτέμβρη 2001 και ο πόλεμος κατά της "τρομοκρατίας"
Το 1998, ο τότε υπουργός άμυνας των ΗΠΑ, William Cohen, δήλωνε : "... Μέχρι το 2010, καμμιά χώρα δεν προβλέπεται να μπορεί να αμφισβητήσει την ηγεμονία των ΗΠΑ". Λίγο αργότερα, το Πεντάγωνο έδινε στην δημοσιότητα την "Διακλαδική Άποψη 2010", γνωστότερη ως "Joint Vision 2010". Η πρώτη σκέψη κάθε λογικού ανθρώπου, μετά την δήλωση του Cohen, ήταν, βέβαια, πως οι ΗΠΑ θα έπαιρναν τα μέτρα τους, προτού κάποια άλλη χώρα αμφισβητήσει την ηγεμονία τους. Η πρόχειρη ανάγνωση της "Vision 2010", μιας έκθεσης για το μέλλον των ενόπλων δυνάμεων των ΗΠΑ μέχρι το 2010, έπειθε τον αναγνώστη πως οι ΗΠΑ ετοιμάζονταν για πόλεμο, έστω κι αν στην έκθεση δεν κατονομαζόταν το υποψήφιο θύμα...
Πριν καλά-καλά περάσουν δυο χρόνια, στις 30 Μάη 2000, το Πεντάγωνο έδινε στην δημοσιότητα την "Joint Vision 2020". Η νέα έκθεση δεν προσέθετε, με την πρώτη ματιά, τίποτε στην προηγούμενη. Η μόνη διαφορά ήταν πως τόνιζε κάπως περισσότερο τον κίνδυνο των "ασυμμέτρων απειλών". Αυτό σημαίνει, για τους ειδικούς, "ανορθόδοξο πόλεμο, αντάρτικο, τρομοκρατία, επιχειρήσεις σε αστικό περιβάλλον...". Πρόκειται για το είδος των απειλών που μπορεί να δεχθεί κάποια χώρα από ξένους ή ντόπιους δολιοφθορείς, "τρομοκράτες", κ.λπ. Πρόκειται, επίσης, για τις απειλές που αντιμετωπίζουν στρατιωτικές δυνάμεις που καταλαμβάνουν ή κατέχουν εχθρικά εδάφη...
Η 11 Σεπτέμβρη 2001 πρόσφερε στους στρατιωτικούς των ΗΠΑ μια πρώτης τάξης ευκαιρία πρακτικής εφαρμογής των θεωρητικών τους γνώσεων. Στους πολιτικούς, από την άλλη μεριά, πρόσφερε την αφορμή που χρειάζονταν για να προχωρήσουν στην εφαρμογή των προειλημμένων αποφάσεών τους.
Η κατάληψη και κατοχή του Αφγανιστάν, με πρόσχημα την "πάταξη της τρομοκρατίας", μπορεί να μην απέφερε την εξόντωση του Οσάμα Μπιν Λάντεν και του Μουλά Ομάρ ή την διάλυση της Αλ Κάϊντα. Επέτρεψε, όμως, την εγκατάσταση της βάσης Μπαγκράμ έξω από την Καμπούλ, την μόνιμη παρουσία των στρατιωτικών δυνάμεων και των μυστικών υπηρεσιών των ΗΠΑ στο Πακιστάν, καθώς και στην Γεωργία και το Αζερμπαϊτζάν, εξασφάλισε τον έλεγχο των πυρηνικών όπλων του Πακιστάν, διευκόλυνε την προσέγγιση ΗΠΑ - Ινδίας, την διείσδυση της CIA και του FBI στις υπηρεσίες ασφαλείας των ευρωπαϊκών χωρών και - ως ένα σημείο.- της Ρωσσίας, την ανάπτυξη ισχυρών αεροναυτικών δυνάμεων των ΗΠΑ στον Ινδικό Ωκεανό... Κοντολογής, την δημιουργία κάποιων προγεφυρωμάτων στην ασιατική ήπειρο, τα οποία, αν τα σημαδέψει κανείς στον χάρτη, σχηματίζουν - μαζί με τις βάσεις των ΗΠΑ στην Άπω Ανατολή (Ταϊβάν, Ιαπωνία, Νότια Κορέα, Γκουάμ κ.λπ.) - μιαν απειλητική τανάλια γύρω από το νότιο τμήμα της Κίνας. Παρόμοια εικόνα δίνουν στον χάρτη και τα σημεία όπου βρίσκονται οι δυνάμεις των ΗΠΑ γύρω από την Ρωσσική Ομοσπονδία.
Οι δυο "τανάλιες", ωστόσο, παρουσιάζουν αδύνατα σημεία και κενά : Γαλλία, Γερμανία, Βέλγιο στην Κεντρική Ευρώπη... Λευκορρωσσία στην Βόρεια Ευρώπη... Βόρεια Κορέα στην Άπω Ανατολή... Ιράν, Συρία, Παλαιστίνη, Ιράκ στην Μέση Ανατολή...

Ο "τρίτος" πόλεμος κατά του Ιράκ
Με πρόσχημα, και πάλι, τα "όπλα μαζικής καταστροφής" του Σαντάμ, αυτή την φορά ενισχυμένα και με τις "σχέσεις της Βαγδάτης με την διεθνή τρομοκρατία", ο "τρίτος" πόλεμος κατά του Ιράκ άρχισε τα ξημερώματα της Τετάρτης, 20 Μάρτη 2003.
Αυτή την φορά, χωρίς την έγκριση του Συμβουλίου Ασφαλείας του ΟΗΕ.
Στην ουσία, οι ΗΠΑ δεν ήθελαν αυτήν την έγκριση. Ο ΟΗΕ υπηρέτησε πιστά την εξωτερική πολιτική τους, από το 1989 (τουλάχιστον) μέχρι χθες.
Η τελευταία υπηρεσία που πρόσφερε ήταν η αποστολή των "επιθεωρητών", οι οποίοι κατέστρεψαν ένα σημαντικό μέρος της ιρακινής άμυνας και έδωσαν στις ένοπλες δυνάμεις των ΗΠΑ σημαντικές πληροφορίες για την κατάσταση, την ισχύ και την τοπική κατανομή

των ενόπλων δυνάμεων του Ιράκ.
Από 'δω και πέρα, για τις ΗΠΑ, ο ΟΗΕ δεν είναι απλώς άχρηστος. Ενδέχεται να αποβεί και επικίνδυνος, αν, π.χ., το νεοΐδρυθέν "Διεθνές Ποινικό Δικαστήριο" περάσει στον έλεγχο των αντιπάλων των ΗΠΑ...
Από τις 20 του Μάρτη, άλλωστε, οι ΗΠΑ έγραψαν στα παλιά τους τα παπούτσια και τα προσχήματα που τηρούσαν μέχρι τις 19 του μήνα. Στόχος τους δεν είναι πια ο "αφοπλισμός του Ιράκ", αλλά η κατάληψή του, η εκτέλεση των μελών της κυβέρνησής του, η εξόντωση των κατοίκων του, ανεξαρτήτως εθνότητας, θρησκείας, γλώσσας, φύλου και ηλικίας, η καταστροφή των πετρελαίων του αφού κάποια στιγμή ενδέχεται να πέσουν στα χέρια των ανταγωνιστών της - ήδη, κατά περισσότερο από 50 %, πυρηνοκίνητης - βιομηχανίας των ΗΠΑ.
Από την χώρα δεν θ' απομείνει παρά μια μαύρη τρύπα, με μια υπερ-βάση των ΗΠΑ στο κέντρο, μια υπερ-βάση επανδρωμένη με μη-επανδρωμένα μηχανήματα ολέθρου...
Οι τωρινοί σύμμαχοι των ΗΠΑ, που ελπίζουν πως θα τους επιτραπεί να γλύψουν λίγο πετρέλαιο, έστω ανακατεμμένο με το αίμα των Ιρακινών, θ' απογοητευθούν οικτρά. Οι ΗΠΑ δεν θέλουν φιλία με το υπηρετικό τους προσωπικό. Το μόνο, που θέλουν, είναι να τις υπηρετούν, μέχρις εκεί που θέλουν αυτές. Τίποτε περισσότερο. Τίποτε λιγότερο.
Οι πιθανότητες, να μην υλοποιηθούν τα εγκληματικά όνειρα της εξουσίας των ΗΠΑ, είναι ελάχιστες, αλλά όχι ανύπαρκτες.
Το έντονο φιλειρηνικό (το, άνευ εισαγωγικών, φιλειρηνικό κίνημα) των Αμερικανών φουντώνει.
Η αλήθεια, αργά μα σταθερά, αποκαλύπτεται.
Οι τρελλαμένοι από τον φόβο λαοί συνέρχονται, πιεσμένοι από το ένστικτο της επιβίωσής τους κι αρχίζουν να σκέπτονται λογικά : Αν η εξουσία των ΗΠΑ πετύχει, τότε είναι σίγουρο πως αυτοί θα είναι ο επόμενος στόχος της τρέλλας του "μεγαλείου" των "κυριάρχων του σύμπαντος".
Αν η εξουσία των ΗΠΑ αποτύχει, τότε είναι σίγουρο πως θα υπάρξει και "τέταρτος", και "πέμπτος", και "νιοστός" πόλεμος κατά του Ιράκ...
Μέχρι να νικήσουν οι ΗΠΑ ή οι ΑΝΘΡΩΠΟΙ.
Δύσκολο, ίσως, το δεύτερο... Είναι, ωστόσο, η ΜΟΝΗ ΕΛΠΙΔΑ. Και Η ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΑ ΔΕΝ ΕΧΕΙ ΠΙΑ ΤΙΠΟΤΕ ΑΛΛΟ ΝΑ ΧΑΣΕΙ.
Άλλωστε,

ΤΟ ΙΡΑΚ ΕΧΕΙ ΚΙΟΛΑΣ ΝΙΚΗΣΕΙ

Αν το Ιράκ διαθέτει χημικά, βιολογικά, πυρηνικά όπλα μαζικής καταστροφής και τα χρησιμοποιήσει εναντίον των εγκληματιών, ολόκληρος ο κόσμος θα χειροκροτήσει τον Ιρακινό Λαό, έστω κι αν "αποθάνει μετά των αλλοφύλων"...
Αν το Ιράκ δεν διαθέτει τέτοια όπλα, καταφέρει ωστόσο να σταματήσει τους ληστές, ολόκληρος ο κόσμος θα ζητωκραυγάσει τον Ιρακινό Λαό...
Αν το Ιράκ δεν διαθέτει τέτοια όπλα και ο Ιρακινός Λαός υποστεί την μοίρα που του επιφυλάσσουν οι κακούργοι, ολόκληρος ο κόσμος, οργισμένος, ΘΑ ΑΠΑΙΤΗΣΕΙ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΦΟΝΙΑΔΕΣ ΝΑ ΠΛΗΡΩΣΟΥΝ !

Την ίδια ώρα...
η κυβέρνηση της Ελλάδας (όπως κι οι περισσότερες "φιλειρηνικές" κυβερνήσεις) ελπίζει "να νικήσουν γρήγορα οι ΗΠΑνθρωποι, προκειμένου να γλυτώσει η οικονομία της χώρας"...
Η κυβέρνηση της Κυπριακής Δημοκρατίας ελπίζει "να μην φάει ο πόλεμος την λύση του Κυπριακού"...
Η κυβέρνηση της Τουρκικής Δημοκρατίας της Βόρειας Κύπρου ελπίζει "να ξεχαστεί επί τέλους το σχέδιο Αννάν"...
Η κυβέρνηση της Τουρκίας ελπίζει "να κρατήσει λίγο περισσότερο ο πόλεμος, ώστε να

προλάβει να μπει στο παιχνίδι κι ο δικός τους στρατός"...
Οι κυβερνήσεις της Ρωσσίας και της Κίνας ελπίζουν "να κερδίσουν χρόνο για να προετοιμάσουν καλύτερα την άμυνά τους"...
Ο Κόφι Αννάν ελπίζει "πως, με την πείρα του, θα βρει εύκολα κάποια καλύτερη δουλειά"...
Οι λαοί, οι απόκληροι, της γης οι κολασμένοι δεν ελπίζουν τίποτε... Ούτε από θεούς, ούτε από αφέντες, ούτε από κόμματα... Συνειδητοποιούν πως μόνο οι ίδιοι μπορούν να βοηθήσουν τους εαυτούς τους κι όλους τους άλλους. Κι οπλίζονται... Τουλάχιστον, για να μην "πάνε άκλαφτοι"

Κι εμείς, εδώ και τώρα, ΤΙ ΜΠΟΡΟΥΜΕ ΝΑ ΚΑΝΟΥΜΕ ;

ΜΠΟΡΟΥΜΕ :

- **ΝΑ ΑΡΝΗΘΟΥΜΕ ΤΗΝ ΦΟΡΤΩΣΗ, ΕΚΦΟΡΤΩΣΗ ΚΑΙ ΤΗΝ ΜΕΤΑΦΟΡΑ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΟΥ ΚΑΙ ΜΗ- ΥΛΙΚΟΥ ΚΑΙ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΥ ΤΩΝ ΗΠΑ, ΤΗΣ ΒΡΕΤΑΝΝΙΑΣ, ΤΗΣ ΙΣΠΑΝΙΑΣ, ΤΗΣ ΑΥΣΤΡΑΛΙΑΣ, ΤΗΣ ΠΟΛΩΝΙΑΣ, ΤΗΣ ΠΟΡΤΟΓΑΛΙΑΣ, ΚΙ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΧΩΡΩΝ ΤΗΣ ΣΥΜΜΟΡΙΑΣ ΤΟΥ BUSH, ΣΕ ΛΙΜΑΝΙΑ, ΑΕΡΟΔΡΟΜΙΑ, ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΙΚΟΥΣ ΣΤΑΘΜΟΥΣ ΚΑΙ ΤΕΛΩΝΕΙΑ ΜΠΟΡΟΥΜΕ ΝΑ ΕΛΕΓΞΟΥΜΕ. ΤΑ ΕΡΓΑΤΙΚΑ ΣΥΝΔΙΚΑΤΑ ΘΑ ΠΡΕΠΕΙ, ΕΚΤΟΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΦΩΝΗ, ΝΑ ΣΗΚΩΣΟΥΝ ΚΑΙ ΤΙΣ ΓΡΟΘΙΕΣ ΤΟΥΣ.**
- **ΝΑ ΑΠΟΚΛΕΙΣΟΥΜΕ ΤΙΣ ΠΡΕΣΒΕΙΕΣ, ΤΙΣ ΒΑΣΕΙΣ ΚΙ ΟΛΕΣ ΤΙΣ ΕΓΚΑΤΑΣΤΑΣΕΙΣ ΤΩΝ ΧΩΡΩΝ ΤΗΣ ΣΥΜΜΟΡΙΑΣ ΚΑΙ ΝΑ ΕΜΠΟΔΙΣΟΥΜΕ ΤΗΝ ΕΞΟΔΟ ΤΩΝ ΔΟΛΟΦΟΝΩΝ (μέχρι να μπορέσουμε να μπούμε εμείς μέσα και να τις ισοπεδώσουμε).**
- **ΝΑ ΜΠΟΫΚΟΤΑΡΟΥΜΕ ΤΑ ΠΡΟΪΟΝΤΑ ΚΑΙ ΤΙΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΙΣ ΤΩΝ ΕΧΘΡΩΝ ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΑΣ.**
- **ΝΑ ΜΠΟΫΚΟΤΑΡΟΥΜΕ ΤΗΝ ΠΡΟΒΟΛΗ ΤΟΥ "ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ" ΤΩΝ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΩΝ (ΣΥΝΑΥΛΙΕΣ, ΘΕΑΤΡΙΚΕΣ ΠΑΡΑΣΤΑΣΕΙΣ, ΔΙΑΛΕΞΕΙΣ, ΟΜΙΛΙΕΣ, "ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΕΣ" ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΕΣ).**
- **ΝΑ ΠΕΙΣΟΥΜΕ ΤΟΥΣ ΑΠΛΟΥΣ ΠΟΛΙΤΕΣ ΑΥΤΩΝ ΤΩΝ ΧΩΡΩΝ ΝΑ ΑΝΑΛΑΒΟΥΝ ΕΝΕΡΓΗ ΔΡΑΣΗ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΝ ΤΟΥΣ.**
- **ΝΑ ΣΠΑΣΟΥΜΕ ΤΟ ΚΕΦΑΛΙ ΕΚΕΙΝΩΝ ΠΟΥ ΑΠΟΚΑΛΟΥΝ ΤΟΝ ΣΑΝΤΑΝ ΧΟΥΣΕΪΝ "ΔΙΚΤΑΤΟΡΑ" ΚΑΙ ΤΟ ΚΑΘΕΣΤΩΣ ΤΟΥ "ΤΥΡΑΝΝΙΚΟ", ΚΟΥΒΑΛΟΝΤΑΣ ΕΤΣΙ ΝΕΡΟ ΣΤΟΝ ΜΥΛΟ ΤΗΣ ΠΡΟΠΑΓΑΝΔΑΣ ΤΩΝ ΗΠΑ ΚΑΙ ΤΩΝ ΣΥΜΜΟΡΙΤΩΝ ΤΟΥΣ.**
- **ΝΑ ΣΠΑΣΟΥΜΕ ΤΟ ΚΕΦΑΛΙ ΟΛΩΝ ΕΚΕΙΝΩΝ ΠΟΥ ΑΠΟΚΑΛΟΥΝ ΤΟΥΣ ΑΓΩΝΙΣΤΕΣ "ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΕΣ".**

Ο Αναρχικός δεν είναι όργανο καμμιάς συγκεκριμένης Αναρχικής ομάδας. Όσοι συμμετέχουν στην έκδοσή του αγωνίζονται για μιαν ελεύθερη, αυτοδιαχειριζόμενη κοινωνία, απαλλαγμένη από κάθε μορφής εξουσία και εμπορικούς - κερδοσκοπικούς «νόμους». Στα παραπάνω πλαίσια δεν απαιτείται η καταβολή κανενός είδους αντιτίμου για την απόκτηση του τεύχους. Οικονομική και κάθε άλλη ενίσχυση (συνεργασίες, υποδείξεις, ειδήσεις) είναι ευπρόσδεκτη από όσους συμφωνούν με τις παραπάνω αρχές μας. Η αναπαραγωγή όλης ή μέρους της ύλης, όχι μόνο επιτρέπεται, αλλά και αποτελεί επιδίωξή μας. Η αξιοπρέπεια - και μόνο - επιβάλλει την αναφορά της πηγής των αναδημοσιευμάτων.
